

MIHAI EMINESCU

DOCUMENTE ȘI... ENIGMELE LOR

- Ediție revăzută -

Tehnoredactare computerizată: Angelica Mălăescu
Coperta: Angelica Mălăescu

Copyright © 2012
Editura Universitară
Director: Drd. Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33,
Sector 1, București
Tel.: 021. 315.32.47 / 319.67.27
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

EDITURĂ RECUNOSCUTĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL CERCETĂRII
ȘTIINȚIFICE (C.N.C.S.)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TORSAN, ILIE

Mihai Eminescu : documente și... enigmele lor /
Ilie Torsan. - Ed. rev. - București : Editura Universitară,
2012

Bibliogr.
ISBN 978-606-591-591-6

821.135.1.09 Eminescu, M
929 Eminescu, M

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate autorului.

Distribuție: tel.: 021.315.32.47 /319.67.27
comenzi@editurauniversitara.ro

ISBN 978-606-591-591-6

ILIE TORSAN

MIHAI EMINESCU

DOCUMENTE ȘI... ENIGMELE LOR

Editura Universitară,
București, 2012

Cuvânt înainte

În cartea „*Mihai Eminescu. Sub imperiul numărului șapte*”, Editura Universitară, București, 2011, am analizat, statistic și criptologic, un număr de documente referitoare la Eminescu.

Analiza ulterioară a acestui subiect și noile date obținute, m-au determinat să revin asupra temei, completând-o cu noi precizări care ni se par interesante.

În primul rând subliniem faptul că, demersul nostru concretizat în publicarea unor broșuri în care am analizat, din punct de vedere statistic și criptologic, parțial, operele lui Eminescu, Coșbuc, Alecsandri și Arghezi, a pornit de la următoarele adevăruri:

- Se constată că se citește tot mai puțin, mai ales de către tineri, unele manuale școlare, conțin date din ce în ce mai sumare privind viața și opera marilor personalități științifice și culturale românești.
- În al doilea rând, într-o perioadă de permanentă tranziție, de recesiune și criză, România are nevoie, în tot mai mare măsură de oameni bine pregătiți, cu solide cunoștințe de specialitate și de cultură generală. Progresele materiale depind în mod esențial de productivitatea științifică, cât și de întreaga sferă a culturii umane.

Iată cu câtă claritate erau văzute aceste adevăruri, într-o perioadă de cumpănă în progresul României – perioada de după încheierea războiului pentru independență.

Într-un articol dedicat proclamării independenței absolute a României de către Corpurile legiuitoare, apărut în numărul 7

al Revistei științifice, din 15 mai 1877, se subliniază următoarele:

„Astăzi că țara s-a rostit, nu avem a ne teme de nimeni, afară de noi înșine, a noastră va fi răspunderea dacă nu vom lucra potrivit cu cerințele situației ce ne-am creat ... Datoria și interesele noastre vitale ne impun a dovedi lumii civilizate, care ne-a îmbrățișat cu atâta căldură, că sântem vrednici de simpatiile sale, că pământul României este mănos nu numai pentru agricultură, dar pentru tot ce se numește cultura unui popor.”

Actualitatea celor de mai sus este evidentă.

Alături de descifrarea unor documente cu referire la Eminescu, din analiza unora dintre poeziile sale, vom evidenția și o serie de „întâmplări” sau „coincidențe” interesante.

Adresându-ne cu prioritate tineretului, am folosit și această metodă atractivă, incitantă, răspunzând curiozității firești a cititorului tânăr.

Referitor la aceste „coincidențe” sunt necesare următoarele precizări:

Coincidențele numerice sânt fapte obișnuite.

Dacă se studiază suficient de multe fenomene independente și se caută corelații între ele, cu siguranță că se vor găsi câteva asemenea legături. Dacă punem în valoare numai coincidențele și ignorăm efortul enorm și încercările fără succes care le-au precedat, putem crede că s-a făcut o descoperire importantă. Dar de fapt este vorba despre ceea ce statisticienii denumesc „falsitatea enumerării circumstanțelor favorabile”. Este nevoie însă de multă îndemânare, răbdare și spirit de observație pentru a găsi cât mai multe coincidențe.

Dar, îndemânarea, răbdarea, perseverența și spiritul de observație, sunt calități utile în orice domeniu de activitate, este și acesta unul dintre motivele pentru care le-am introdus în demersul nostru. Câștigul este și mai mare atunci când obiectul de cercetare este poezia eminesciană.

* *

*

În principal lucrarea se referă la „descifrarea” următoarelor documente cu referire la Eminescu:

- „Celebra” epigramă a lui Macedonski, din 1883.
- Plecarea poetului, la tratament, la Viena în 1883.
- Ediția Princeps a poeziilor lui Eminescu, editată de Maiorescu în 1883,
- Interogatoriul care i-a fost luat poetului în 1889.

În acest scop vom apela la metodele criptografice, mai concret la următorul cifru de substituție simplă, cel mai simplu sistem criptografic.

Considerăm alfabetul normal ordonat și rangurile literelor în această ordonare, adică:

<u>A</u>	<u>B</u>	<u>C</u>	...	<u>P</u>	<u>Q</u>	<u>R</u>	...	<u>Y</u>	<u>Z</u>
1	2	3	...	16	17	18	...	25	26

Pentru cifrarea unui text, literele acestuia se înlocuiesc cu rangurile lor din alfabet și acestora li se adună numerele corespunzătoare dintr-o „cheie de cifrare”. Dacă rezultatul adunării unei perechi de numere este un număr mai mare ca 26, din numărul respectiv se scade 26 și se reține diferența.

Dacă rezultatul adunării este un număr negativ, la acesta se adună 26 și se reține rezultatul.

Numerele astfel obținute se înlocuiesc cu literele din alfabet care au aceste numere drept ranguri din alfabet, obținând rezultatul cifrării deci criptograma.

Următorul exemplu clarifică problema.

Să considerăm mesajul, *VIS FRUMOS* pe care-l cifrăm cu cheia, $K = (-3, 8, 1, -10, 0, 0, 3, 8, 9)$.

Schematic cele de mai sus se scriu astfel:

V	I	S	F	R	U	M	O	S
22	9	19	6	18	21	13	15	19
-3	8	1	-10	0	0	3	8	9
19	17	20	-4	18	21	16	23	28

dar $-4 + 26 = 22$ și $28 - 26 = 2$, deci rezultatul cifrării devine:

19	17	20	22	18	21	16	23	2
S	Q	T	V	R	U	P	W	B

Descifrarea este operația inversă, deci din literele criptogramei se scad numerele care formează cheia.

În cele ce urmează schema de mai sus o vom scrie simplificat, scriind numai literele care urmează a fi descifrate, cheia de descifrare și rezultatul descifrării.

Pentru documentele mai sus enumerate, acest sistem criptografic are următoarea particularitate în structura cheilor de descifrare:

- numerele din chei cu care se descifrează consoanele sunt: (0, -7, 7, 28, -28);
- numerele din chei cu care se descifrează vocalele sunt: (0, -14, 14, -4, 4).

Se observă că, dacă se elimină 0 (zero), cele două mulțimi sunt disjuncte, fapt care contribuie la eliminarea erorilor în procesul de descifrare. Mai mult, în afară de 4, numerele din aceste chei sunt multiplii numărului 7.

„Prezența” numărului 7 în toate aceste analize este dificil de explicat, dar sunt curioase următoarele coincidențe legate de acest număr:

- Mihai Eminescu propune în SĂRMANUL DIONIS, publicat în 1872, o măsurare având la bază numărul 7:
„Dar vei fi băgat de seamă o împrejurare: cartea mea citind-o în șir, rămâne neînțeleasă... dar oriunde-i începe răsfoind tot la a șaptea filă, o limpezime dumnezeiască e în fiecare șir.”
- ȘAPTE își are originea în limba sanscrită (vezi preocupările lui Eminescu în acest domeniu); în această limbă i se spunea SAPTA.
- Antichitatea greacă preamărea șapte înțelepți, printre care era și Thales.
- Preoții Babilonului se închinau la șapte zei, corespunzând celor șapte aștrii: Soare, Lună, Marte, Mercur, Venus, Jupiter și Saturn.
- În numerologie, șapte este numărul totalității cosmice:
 $3 \text{ (CER)} + 4 \text{ (Pământ)} = 7$
- Septenarul reprezintă totalitatea vieții morale, însumând cele trei virtuți teologale: credința, nădejdea și dragostea și cele patru virtuți cardinale: prudența, cumpătarea, dreptatea și puterea.
- Câteva exemple ale paradigmei septimale; săptămâna are 7 zile, distingem o gamă cu șapte sunete de bază, percepem șapte culori ale spectrului, șapte sunt

minunile lumii antice, copacul cosmic al șamanismului are șapte ramuri, există șapte embleme ale lui Budha, câte șapte animale curate din fiecare soi vor fi scăpate de la Potop etc.

- în masonerie, în simbolistica modernă, 777 este semnul victoriei împotriva antihistrului.

Câteva exemple de prezență a numărului 7, în date strict legate de marele poet și ziarist:

- S-a născut sub zodia numărului 7. Suma cifrelor din anul 1850 este egală cu $14 = 7 \times 2$.
- Numărul literelor din primul nume purtat, MIHAI EMINOVICI este $17 = 7 \times 2$.
- Suma rangurilor din alfabet al consoanelor din numele Eminescu este, $13 + 14 + 19 + 3 = 49 = 7 \times 7$.
- Suma rangurilor din alfabet al literelor din cuvântul POET este egală cu $56 = 7 \times 8$.
- A avut preocupări serioase privind LIMBA SANSKRITĂ, expresie care are $14 = 7 \times 2$ litere. Suma rangurilor din alfabet al vocalelor din expresie este $21 = 7 \times 3$.
- S-a afirmat ca ziarist la TIMPUL, suma rangurilor din alfabet al literelor din acest cuvânt este egală cu $91 = 7 \times 13$.
- Titlul strălucitei nuvele fantastice, SĂRMANUL DIONIS conține $14 = 7 \times 2$ litere.
- A făcut studii de filozofie la VIENA și la BERLIN, suma rangurilor din alfabet al literelor din aceste denumiri este egală cu $98 = 7 \times 7 \times 2$.
- A avut strânse legături cu JUNIMEA, denumire care are 7 litere.

- Este legendară legătura sa cu VERONICA MICLE, suma cifrelor rangurilor din alfabet al acestor litere este egală cu $70 = 7 \times 10$.
- A fost membru activ în SOCIETATEA CARPAȚII, pentru aceste două cuvinte, suma rangurilor din alfabet ale literelor lor sunt: $98 = 7 \times 14$ respectiv $77 = 7 \times 11$.

În finalul demersului nostru, am cercetat câteva poezii eminesciene pentru a evidenția prezența, în textul lor, a numărului șapte, sub o anumită formă.

Astfel, în aceste texte, au fost căutate structuri din litere de forma: (a) B (b) ... X (x), în care, A, B, ..., X sunt litere sau n-gramme, din text, iar, a, b, ..., x sunt numere care arată câte litere din text separă literele consecutive din secvență, adică, A, B, ..., X, secvență care se descifrează cu sistemul criptografic descris la început, pentru a obține cuvinte sau expresii inteligibile.

În general vom căuta structuri de tipul celor de mai sus, în care, $a = b = \dots = x = 7$, sau pentru care numerele, a, b, ..., x formează o secvență fibonaciană.

Referitor la acest tip de secvențe facem următoarele precizări:

Șirurile numerice de tip Fibonacci, după numele matematicianului Leonardo Pisano Fibonacci (1175 – 1240), sunt șiruri definite prin recurență, pornind de la două numere, „a” și „b”, astfel:

$$a, b, (a + b), (a + 2b), (2a + 3b), \dots$$

în care fiecare termen, începând cu al treilea, este egal cu suma celor doi termeni precedenți.

Dacă $a = b = 1$ se obține șirul clasic al lui Fibonacci, adică:

1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, ...

Important de reținut este faptul că, limita acestui șir este celebrul „număr de aur”, având expresia:

$$(1 + \sqrt{5}) / 2$$

și valoarea aproximativă, 1,618 ...

Orice secvență formată din cel puțin trei termeni consecutivi dintr-un astfel de șir, se numește „secvență fibonaciană”.

De-a lungul istoriei, mulți oameni de știință, matematicieni, fizicieni, biologi etc. s-au preocupat de aceste șiruri, găsindu-le numeroase aplicații, descoperind în același timp prezența lor numeroasă în natură.

Astfel, multe plante au aranjamentul frunzelor dispus după o secvență fibonaciană în jurul tulpinii. Anumite conuri de pin respectă o dispunere dată de numerele lui Fibonacci, iar secvența fibonaciană, 34, 55, 89, se întâlnește în așezarea semințelor de floarea soarelui.

Numărul petalelor florilor este, cel mai frecvent, un număr aparținând șirului lui Fibonacci; irisul și crinul au câte 3 petale, trandafirul sălbatic, viorelele, lalelele au 5 petale, margaretele pot avea, cel mai frecvent 34 sau 21 de petale.

Exemple se întâlnesc și în structura corpului uman.

Mâna are 5 degete, fiecare deget are 3 falange separate prin 2 încheieturi, aceste numere formează secvența fibonaciană, 2, 3, 5. În medie, dimensiunile falangelor sunt de 2 cm, 3 cm, 5 cm, în continuarea lor este un os al palmei care are în medie 8 cm, apare astfel secvența fibonaciană, 2, 3, 5, 8.

Deoarece demersul nostru se referă la Eminescu și poeziile sale, vom puncta câteva exemple și din acest spațiu.

Numele poetului MIHAI EMINESCU, conține 13 litere, primul cuvânt conține 5 litere, iar al doilea 8 litere.

Suma rangurilor din alfabet al literelor din cuvântul, EMINESCU este egală cu 89, care este al 11-lea termen din șirul lui Fibonacci.

În poezia „Mănușa (după Fr. Schiller)” relatarea intrării în arenă a combatanților are o structură fibonaciană. În al șaselea vers apare un LEU, în al 11-lea vers apare un TIGRU, iar în al 21-lea vers apar DOI LEOPARZI, numere care formează secvența fibonaciană, 1, 1, 2.

În basmul „CĂLIN NEBUNUL”, apar numere din șirul lui Fibonacci, dar și secvențe fibonaciene. Astfel apar 3 fete, 3 feciori și 3 zmei.

Cantitățile de produse consumate de zmei sunt:

4 cuptoare de pâine,	4 boi,	4 antaluri de vin
8 - " -	8 - " -	8 - " -
12 - " -	12 - " -	12 - " -

Pe coloane apare de trei ori secvența fibonaciană, 4, 8, 12.

Iată un exemplu de aplicare a șirului lui Fibonacci într-o poezie eminesciană.

Considerăm șirul format din cele 64 de litere ale primei strofe ale poeziei „SOMNOROASE PĂȘĂRELE”, din care reținem literele care au drept numere de ordine, termenii următoarei secvențe fibonaciene, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55. Obținem următoarele 9 litere la care le atașăm rangurile pe care le au în alfabet:

S	O	M	O	A	S	L	U	N
19	15	13	15	1	19	12	21	14

Suma rangurilor din alfabet ale literelor de mai sus este egală cu 129, cât este suma rangurilor din alfabet din numele MIHAI EMINESCU, această sumă nu se schimbă dacă cel mai mic număr, respectiv 1, se scade din el dar în același timp îl adunăm la următorul număr ca ordin de mărime, respectiv numărul 12.

După această operație secvența numerică devine:

19	15	13	15	0	19	13	21	14
----	----	----	----	---	----	----	----	----

Din primele patru numere reținem cifrele unităților, iar ultimele patru numere le copiem neschimbate. Înlocuim apoi cele opt numere cu literele din alfabet care au aceste numere drept ranguri în alfabet. Deci:

9	5	3	5	19	13	21	14
I	E	C	E	S	M	U	N

Secvența finală, prin anagramare, conduce la numele EMINESCU.

* *
*

În legătură cu rezultatele care vor fi prezentate, noi considerăm că acelea referitoare la documentele amintite, nu pot fi contestate, sau acest lucru s-ar putea face dar cu dificultate.

În privința rezultatelor obținute din analiza unora dintre poezii, există următoarele posibilități:

- rezultatele pot fi o consecință a structurii statistice proprii a limbii române, a unei succesiuni specifice a consoanelor și vocalelor.
- ele se pot datora întâmplării, fiind simple coincidențe.
- unele dintre ele ar putea fi rezultatul unor acțiuni voluntare ale autorului, știut fiind faptul că, Eminescu a practicat acrostihul, dar unul mai estompat.

Dacă admitem că toate rezultatele obținute din analiza poeziilor sunt simple coincidențe, atunci este bine ca așa să le privim, înțelegându-le și practicându-le ca pe adevărate jocuri rebusiste, fiecare coincidență găsită își are farmecul și frumusețea ei, mai ales grație efortului intelectual depus pentru a o afla.

Încercările de a găsi diferite interpretări ale acestor coincidențe, ne îndepărtează de realitate.

Dar astfel de încercări au existat și mai există; sunt oameni care și-au făcut un mod de viață din acestea.

De exemplu, Carl Sagan în cartea sa „Creierul lui Broca”, Ed. Politică, 1988, consacra un capitol matematicianului american, Norman Bloom care afirmă că pe baza a numeroase coincidențe pe care le-a găsit a demonstrat matematic existența lui Dumnezeu.

În legătură cu o astfel de „demonstrație”, dar de dată mai veche, Sagan amintește următorul episod:

La invitația împărătesei, enciclopedistul francez Diderot a făcut o vizită curții imperiale rusești.

El le-a furnizat tinerilor de la curte un exemplu concret de ateism. Drept urmare unii sfinctici ai suveranei i-au sugerat că ar fi de dorit ca expunerile de doctrină ale lui Diderot să fie controlate. Cum suverana nu a fost de acord să acționeze în

mod direct, s-a pus la cale următorul complot. Diderot a fost informat că un matematician deținea o demonstrație algebrică a existenței lui Dumnezeu și că, dacă dorea, era gata să i-o prezinte în fața întregii curți. Diderot a acceptat, dar numele matematicianului nu i s-a comunicat, fiind vorba de celebrul Euler.

Acesta s-a apropiat de Diderot și pe un ton grav, pătruns de convingere, i-a spus: „Domnule,

$$(a + b^n) / n = x$$

deci Dumnezeu există: replicați!”

Diderot, pentru care algebra sau chineza sunau la fel, a fost pus în încurcătură, cerând să se întoarcă în Franța.

În cele ce urmează vom apela la sistemul criptografic descris la început și la cheile de descifrare precizate.

* *
*

Deoarece în demersul nostru am apelat și la aparatul matematic (criptologia este o disciplină matematică), amintim în acest context, considerațiile poetului german NOVALIS, despre acest subiect, cunoscută fiind legătura dintre cei doi mari poeți și filozofi, Eminescu și Novalis.

În IMNUL CĂTRE MATEMATICĂ, seria reflecțiilor sale pe această temă, Novalis scrie *„Matematica este știință pură, deoarece cuprinde cunoștințe făcute, produse ale autoactivității spiritului, pentru că genializează metodic. Ea este și artă pentru că a fixat în reguli procedee geniale, pentru că te învață să fii geniu, pentru că înlocuiește natura prin rațiune”*

Și în continuare construiește următoarea gradație:
„Viața zeilor este matematică”
„Toți solii cerești trebuie să fie matematicieni”
„Matematica pură e religie”
„Matematicienii sunt singurii fericiți. Matematicianul știe tot. Iar dacă n-ar ști i-ar sta în puțință să știe.”

EPIGRAMA LUI MACEDONSKI

*Un X ... pretins poet – acum
S-a dus pe cel mai jalnic drum ...
L-aș plânge dacă-n balamuc
Destinul său n-ar fi mai bun
Căci până ieri a fost năuc
Și nu e azi decât nebun*

publicată în numărul pe luna august a anului 1883 al revistei LITERATORUL, după declararea publică a „gravei boli” care l-a atins „subit” pe Eminescu, fără ca boala să fi fost explicit denumită.

Pentru exemplificare prezentăm anunțul din ziarul ROMÂNUL:

„Aflăm cu sinceră părere de rău că d. Mihail Eminescu, redactore la ziarul TIMPUL, tânăr plin de talent c-un deosebit geniu poetic, a căzut grav bolnav. Sperăm că boala sa nu va fi decât trecătoare și că în curând vom putea anunța deplina sa însănătoșire.” (vezi, N. Georgescu „A doua viață a lui Eminescu”, Europa Nova, 1994, pag. 9).

După cum se observă, autorul epigramei traduce în versuri „boala gravă” prin nebunie, contribuind în acest fel la suplimentarea dosarului privind îndepărtarea lui Eminescu din

presă, începând cu 28 iunie 1883, moment despre care Th. Codreanu afirmă că: „... este o cheie hermeneutică pentru istoria românească modernă și ea marchează înlăturarea lui Eminescu de la făurirea destinului românesc”.

Să reținem că Macedonski nu a recunoscut faptul că el este autorului epigramei și nici faptul că ea îl viza pe Eminescu.

Se pare că „epitetul” de „nebulă” folosit la adresa lui Eminescu, a apărut înainte de data publicării acestei epigrame.

În lucrarea „*Eminescu și meandrele Diplomatiei*” din Studii Eminescologice, nr. 9, 2007, Dan Toma Dulciu, referindu-se la relația lui Eminescu cu diplomatul american Eugene Schuyler, redă următoarele extrase din jurnalul lui Mite Kremnitz:

„Mi-aduc aminte că diplomații care erau de față la un dîneu îl plăceau foarte mult (pe Eminescu, n. n) și finul american Mr. Schuyler observase numaidecât cu ce cap spiritual avea a face.”

Același jurnal amintește că, în ziua de 23 iunie 1883, Eminescu a avut o lungă convorbire cu acesta, acasă la Maiorescu:

„Prea cald! Astăzi la 6 ½ la cină la mine ministrul american E. Schuyler, Beldimano, Gane, Jacques [Negruzzi] și doamna, al – de Kremnitz, Annette, Eminescu. Rămas cu toții în cea mai plăcută atmosferă până la 11 ½”.

În discuția avută cu Schuyler, Eminescu îi spune acestuia că ar dori să învețe limba albaneză. Expresia aceasta, scoasă cu abilitate din context, este menționată de Maiorescu, în însemnările sale drept o dovadă a „nebuliei” incipiente a ziaristului.

Dar, așa cum subliniază Dan Toma Dulciu „*Dacă Eminescu ar fi dat semne de alienare, atmosfera nu putea fi caracterizată ca fiind „cea mai plăcută!”*”

Să revenim la analiza Epigramei.

Epigrama conține 122 de litere, numărând și litera „X” din primul vers. Dintre acestea, 61 de litere se găsesc în primele trei versuri, iar 61 de litere se găsesc în ultimele trei versuri, deci este vorba de o distribuție simetrică a literelor.

Dacă notăm cu V (1) respectiv cu V (2), numărul vocalelor din primele trei versuri, respectiv cu C (1) și C (2) numărul consoanelor din cele două părți, avem relațiile:

$$V (1) + 7 = C (2)$$

$$V (2) + 7 = C (1)$$

în care apare „misteriosul” număr 7 pe care-l vom întâlni mereu.

Frecvențele literelor de Epigramă au valorile:

litere	N	A	I, U	E	C
frecvențe	10, 56	9,75	8,94	8,13	7,31
L, S	Ă, D, M, P, T	R	B, Î	F, O, Ș	G, J, X, Z
4,87	4,06	3,25	2,43	1,62	0,81

Dacă vom compara rezultatul de mai sus, cu frecvențele medii ale literelor din limba română, se constată în acest caz unele abateri semnificative, cum ar fi, frecvența mare a literei, N și situarea ei pe primul loc, sau frecvențe mici ale literelor, R, T, O și situarea lor pe un rang mic.

Constatările de mai sus ne conduc la ipoteza că, textul Epigramei este „prelucrat” în sensul că el conține și o anumită informație confidențială „disimulată”.

O observație interesantă rezultată din frecvențele de mai sus:

Considerăm secvența formată din primele opt litere, din distribuția frecvențelor și o descifrăm cu sistemul și cheile de descifrare reținute. Obținem:

N	A	I	U	E	C	L	S
0	-14	0	0	0	0	-7	0
N	M	I	U	E	C	E	S

secvența finală este o anagramă a numelui *EMINESCU*.

Considerăm ultimele opt litere din al treilea vers pe care le descifrăm tot cu o cheie cu structura particulară precizată și rezultă:

N	B	A	L	A	M	U	C
0	7	4	7	4	0	0	0
N	I	E	S	E	M	U	C

secvența finală este o anagramă a numelui *EMINESCU*.

Este curioasă asocierea de mai sus între cuvintele, *BALAMUC* și *EMINESCU*.

Dacă, considerăm litera X, din primul vers, drept cuvânt, și numărăm cratimele ca un cuvânt fiecare, avem structura:

UN (15) DESTINUL SĂU (15) NEBUN

unde, 15 reprezintă numărul de cuvinte din text care separă cuvintele din structură.

Rezultă deci mesajul:

DESTINUL SĂU, UN NEBUN

O altă constatare interesantă:

Numai primele două versuri conțin literele necesare pentru scrierea numelui poetului.

Astfel, pentru primul vers avem:

litere	E	M	I	N	E	S	C	U
frecvențe	2	1	1	2	-	1	1	2

deci sunt 8 variante în care se poate scrie numele poetului.

Pentru al doilea vers avem:

litere	E	M	I	N	E	S	C	U
frecvențe	2	2	2	1	-	2	2	2

deci, în acest caz avem 64 variante.

Dacă în primul vers „x” se substituie cu ICS, și în acest caz apar 64 variante.

*Interesant de reținut că numărul 64 apare în mod explicit, după cum vom vedea, în **INTEROGATORIU**.*

Dacă din primul și ultimul vers reținem primul și ultimul lor cuvânt, obținem structura:

UN   ACUM
ȘI   NEBUN

care, citită începând cu diagonala secundară, ne conduce la mesajul:

ȘI ACUM, UN NEBUN

care este în concordanță cu conținutul bilețelului pe care i l-a trimis d-na Szöke, soția lui Slavici, lui Maiorescu la 28 iunie 1883: „Domnul Eminescu a înnebunit. Vă rog faceți ceva să mă scap de el, că e foarte rău”, dar și cu gestul lui Grigore Ventura

care l-a adus pe poet la baia Mitrașewschi, unde l-a abandonat și a anunțat poliția că are de ridicat un nebun.

Din analiza întreprinsă rezultă că textul epigramei este „tributar” și numărului șapte.

Dacă numărăm și litera X din primul vers, atunci tot a șaptea literă a epigramei este o consoană.

Deoarece această caracteristică nu este un indicator statistic al limbii române, ea poate rezulta ca urmare a acțiunii autorului de a disimula în textul epigramei o informație confidențială.

Scriem textul epigramei, începând cu primul vers pe coloane a câte șapte litere fiecare și din tabelul astfel format reținem opt perechi de litere din primele două linii, împărțite în două blocuri a câte patru perechi, pe care le numerotăm.

Se obține:

<u>1</u>	<u>2</u>	<u>3</u>	<u>4</u>	<u>1</u>	<u>2</u>	<u>3</u>	<u>4</u>
U	I	<u>A</u>	U	M	I	<u>A</u>	E
N	N	C	S	A	C	S	D

în care se observă poziția simetrică a literei A, pe care o eliminăm.

Citim literele primului tabel, pe coloane, de jos în sus, parcurgând coloanele în ordinea (1 4 2 3) și obținem expresia, *NUS UNIC*.

Aplicând aceeași regulă, din al doilea tabel obținem expresia, *AM DECIS*.

Deci, din cele două blocuri a rezultat mesajul:

NU-S UNIC, AM DECIS

cu sensul – după părerea noastră – „NU-S SINGURUL CARE AM DECIS”.

Aceasta ar însemna o recunoaștere din partea autorului textului, că în adoptarea unei atitudini, a unei măsuri, nu a fost singur, măsura fiind rodul acțiunii unui grup. Acest mesaj ar confirma faptul că îndepărtarea din presă a lui Eminescu, la 28 iunie 1883, este rezultatul acțiunii unui grup de persoane.

În legătură cu această modalitate de a disimula o informație – conform convenției dintre corespondenți – s-ar putea obiecta că este dificilă de realizat. Următorul exemplu arată contrariul.

Considerăm următorul text:

E MULTĂ VINA LOR. RESTUL E SCUZABIL.

Se observă că tot a șaptea literă este o consoană. Scriem textul pe coloane, fiecare a câte șapte litere. Deci:

E	I	E	C
M	N	S	U
U	A	T	Z
L	L	U	A
T	O	L	B
A	R	E	I
V	R	S	L

Citind primele două linii, alternativ „Jos – sus” se obține numele, EMINESCU.

Să considerăm șirul de litere din primul și al doilea vers al Epigramei, în care înlocuim litera X prin ICS, adică:

U N I C S P O E T P R E T I N S A C U M S A D U S P E C E L M A I J A L N
I C D R U M.

Numerotăm primele 13 litere (până la litera T) și reținem literele ale căror numere de ordine formează secvența

fibonaciană, 1, 2, 3, 5, 8, 13 rezultând secvența, U N I S E T, din care rezultă expresia „*NU ȘTIE*”.

Numerotăm textul care urmează, deci începând cu a 14 = 7 x 2 literă (apare din nou numărul 7) și reținem literele ale căror numere de ordine formează secvența fibonaciană, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34 obținând secvența: I N S C S A L M.

Descifrăm această secvență cu sistemul definit și folosind o cheie de descifrare având drept numere multiplii lui 7, plus numărul 4 pentru vocale, deci:

I	N	S	C	S	A	L	M
0	0	28	0	0	4	-7	0
I	N	U	C	S	E	E	M

rezultând o anagramă a numelui, *EMINESCU*.

Deci, din cele două versuri a rezultat expresia:

EMINESCU NU ȘTIE

cu referire probabilă la acțiunile întreprinse împotriva sa.

Din cuvintele de început ale versurilor excludem cratima, după care din primele cinci versuri extragem literele după următoarea schemă:

(12) (23) (12) (12) (23)

simetrică în raport cu (12) median.

Secvența care rezultă o descifrăm cu sistemul propus:

U	N	A	D	L	A	D	E	A	C
14	0	14	0	7	0	7	0	-14	0
I	N	O	D	S	A	K	E	M	C

secvența finală, un acrostih mai estompat, conduce la numele *MACEDONSKI*.

Din expresia obținută anterior: *SI ACUM UN NEBUN*, reținem primele opt litere distincte și apoi descifrăm secvența obținută cu cifrul adoptat. Obținem:

S	I	A	C	U	M	N	E
0	0	4	0	0	0	0	0
S	I	E	C	U	M	N	E

deci o anagramă a numelui *EMINESCU*.

Acesta este deci numele „nebului” la care face trimitere epigrama.

Dacă se are în vedere numărul de litere din epigramă, textul are o structură simetrică, primele trei versuri conțin 61 de litere și tot atâtea litere conțin și ultimele trei versuri.

Această simetrie o putem scrie astfel:

$$60 + C = D + 60$$

C fiind la finalul primelor trei versuri, iar D este prima literă a următoarelor trei versuri. Dacă permutăm C cu D relația de mai sus se păstrează, dar primul cuvânt din versul al patrulea devine, *CESTINUL*.

Descifrăm secvența de mai sus cu sistemul de cifrare adoptat și obținem:

C	E	S	T	I	N	U	L
0	0	0	-7	0	0	0	-7
C	E	S	M	I	N	U	E

deci o anagramă a numelui *EMINESCU*.

Să considerăm din nou epigrama și să reținem din fiecare vers primele două litere, cu observația că, în al doilea și al treilea vers din al doilea „semn” este cratima, deci din aceste

două versuri reținem numai prima lor literă. Obținem secvența: U N S L D E C A S I

Dacă litera „X” nu se numără, atunci primele trei versuri conțin 60 litere, iar următoarele 3 versuri conțin 61 litere.

Această observație ne sugerează secvența, 6061 cu care începem descifrarea secvenței anterioare, deci:

U	N	S	L	D	E	C	A	S	I
-6	0	-6	-1	0	0	0	0	0	0
O	N	M	K	B	E	C	A	S	I

rezultând o anagramă a numelui *MACEDONSKI*.

Din cele de mai sus rezultă că Macedonski este autorul acestui text, că Eminescu este cel vizat, iar sistemul criptografic adoptat și-a dovedit aplicabilitatea.

Să trecem acum la următorul document: *PLECAREA LA VIENA*

La insistențele Emiliei Humpel, Maiorescu s-a lăsat convins să organizeze trimiterea la Viena, pentru tratament, a lui Eminescu.

În cartea sa „*Dubla sacrificare a lui Eminescu*”, Editura Serafimus, Brașov, 1999, Theodor Codreanu, referindu-se la acest episod scrie următoarele:

„În gară, pe 20 octombrie / 1 noiembrie 1883, Maiorescu și Livia sunt întâmpinați de poet cu o usturătoare „parolă” (masonică?):

„*Dr. Robert Mayer, marele moment, o conspirație și colo marea domnișoară.*” La fluieratul locomotivei – scrie în continuare Th. Codreanu – Eminescu a mai strigat un cuvânt de „nebun”: ARGUS.